

RØDE FANE

Tidsskrift fra AKP(m-l)
7.årg. 12kr.

4-78

SV OG MILITÆRPOLITIKK

TIDSSKRIFT FOR KOMMUNISTISK TEORI OG DEBATT

Tom side

RØDE FANE

TIDSSKRIFT FOR KOMMUNISTISK TEORI OG DEBATT

Redaktør og ansvarlig utgiver: Knut Johansen

*Redaksjon: RØDE FANE, Forlaget Oktober,
boks 6875, St. Olavspl., Oslo 1*

*Distribusjon: RØDE FANE, boks 2046, Grünerløkka,
Postgiro: 2 20 84 78*

Abonnement: 60 kr. for ett år (6 nr.)

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

UTGITT AV AKP(m-l) NR. 4 1978 — 7. ÅRG. PRIS KR. 12

INNHold:

FRA REDAKSJONEN: SV OG SOVJET	s. 2
EN KOMMENTAR TIL MILITÆRDISKUSJONEN I SV	s. 4
I Skarp militærdiskusjon i SV	s. 4
II Sosialistisk anti-militarisme» — et studium i reformisme og kapitulasjonisme	s. 8
III Stjernø og co forkaster virkeligheten	s. 17
IV «Sosialistisk anti-militarisme» betyr imperialistisk passifisme	s. 27
V Er kapitulasjonisme alternativet til faren fra atomvåpen	s. 32
VI Henriksen og det «nasjonale, desentraliserte, demokratiske folkeforsvaret»	s. 34
MILITÆRDEBATTEN I SV — INNLEDNING FRA SVs INTERNBLAD	
«VÅR INFORMASJON»	s. 40
STEINAR STJERNØ: «SOSIALISTISK ANTIMILITARISME»	s. 42
ARENT HENRIKSEN: «ET FORSVARSALTERNATIV»	s. 54
OPPGJØR MED SVs ANTIKOMMUNISME — En omtale av boka «Oppgjør med AKP»	s. 68
ENVER HOXHAS UMARXISTISKE FILOSOFI OG HVA VI KAN	
LÆRE AV DEN	s. 106
PLAN FOR AKP(m-l) FRAM TIL 1980	s. 113
SPRÅKDEBATT	s. 119
Til måldebatten i Røde Fane — Fire merknader til K.G.	s. 120
KVIFOR IKKJE EIN KOMMUNISTISK INTERNASJONALE	s. 123
Svar til postarbeider: VI TRENG INGEN NY KOMMUNISTISK INTERNASJONALE	s. 124

Fra redaksjonen:

SV og Sovjet

Dette nummeret av Røde Fane kommenterer en intern debatt i SV om militærpolitikk. Diskusjon om krig, fred, revolusjonæres forhold til den borgerlige militærmakta osv. blir en fiktiv og meningsløs debatt hvis ikke disse spørsmålene vurderes i forhold til de største krigsmaskinene i vår tid — militærmakta til de to supermaktene USA og Sovjet. Derfor vil en diskusjon i SV med nødvendighet gjenspeile de ulike oppfatningene som eksisterer i dette partiet om Sovjet. Det vil ikke si så rent lite, partiet er som kjent dypt splitta på dette punktet. Dette blir også belyst nærmere i hovedtemaet og i anmeldelsen av SOs bok «Oppgjøret med AKP» et annet sted i bladet.

Det er bra at SV diskuterer disse spørsmålene fordi den griper rett inn i vår egen virkelighet. Den norske nasjonen får daglig føling med den sovjetiske militærmakta og det bekymrer stadig større deler av det arbeidende folket. Det er ingen hemmelighet at AKP(m-l) mener at det er krigsforberedelser som foregår rett utafor stuedøra vår. Det er med dette perspektivet vi vurderer den sovjetiske militære opprustninga på Svalbard, havariet til militærflyet på Hopen og de daglige grensekrenkelser langs kysten. Slik er det ikke med SV. Det partiet har nemlig programfesta et glansbilde av den fascistiske supermakta og det finnes krefter i SV som mener at Sovjet er et sosialistisk land. Det må få alvorlige konsekvenser for vurderinga av norsk militærpolitikk og verdenssituasjonen generelt. Men virkeligheten er påtrengende også for den moderne revisjonismen. Spesielt er Sovjets militære ekspansjon i Afrika og napalmbombinga mot den eritreiske frigjøringskampen en vanskelig nøtt å knekke for SV-ledelsen. Tusenvis av ærlige progressive og anti-imperialister som fortsatt støtter SV, vil ikke akseptere bortforklaringer på folkemord. Dette skaper alvorlige splittelser i partiet — motsetninger kommer opp i dagen. Det gir oss anledning til å brennmerke de kreftene i SV-ledelsen som har til hensikt å forsvare Sovjets aggresjon og som kommer til å fortsette å gjøre det. Slik som Steinar Stjernø i dette nummeret når han i lett omskreven form og med radikale fraser gjentar Bresjnevs forsikringer om Sovjets fredelige hensikter og at supermakta på ingen måte utgjør en trussel mot landet vårt. Det gir oss også anledning til å si til anti-imperialister innad i SV som ønsker å reise kampen mot Sovjet; Fortsett, dere er på rett vei.

Enkelte hevder at vi bare er ute etter å splitte SV. Sjølsagt er vi det. Ikke fordi det å splitte et borgerlig arbeiderparti i *seg sjøl* er noen hovedoppgave for oss. Men å skille klinten fra hveten i SV og alle andre partier i Sovjet-spørsmålet, har strategisk betydning for arbeiderklassen i Norge. Den politiske kampen omkring disse spørsmålene i dag vil få konsekvenser for den dagen USA og Sovjet bruker norsk jord som slagmark for sin imperialistiske omfordelingskrig. Vi ønsker at flest mulig uansett partipolitisk sympati eller tilhørighet blir med i en enhetsfront mot all supermaktsaggresjon. Derfor er diskusjonen om disse spørsmåla i SV viktige.

POLEMIKKEN ALBANIA-KINA

Det medfører ikke riktighet som Klassekampen skrev tidligere i høst at Røde Fane skulle trykke opp brevet fra Kina som stadfester tilbaketrekkinga av den økonomiske og militære hjelpa til Albania og svarbrevet fra regjeringa og partiet i Albania fra 29. juli. Dette vil derimot bli trykt i sin helhet i neste nummer av tidsskriftet Internasjonalen senere i høst. Røde Fane vil i et senere nummer komme tilbake til disse spørsmålene.

Mao Tsetung
MILITÆRSKRIFTER
I UTVALG

Oktober

NÅ ER DEN KOMMET!
Kr. 74,- 476 sider

En kommentar til militærdiskusjonen i SV

SV fikk nytt militærpolitisk program etter et kupparta vedtak på forrige landsmøte. Vi trykker her to innlegg fra SVs internblad som tar opp de grunnleggende spørsmålene i den diskusjonen som har fulgt etter landsmøte.

Først kommer en kommentar fra redaksjonen i Røde Fane som tar opp de prinsipielle sidene ved diskusjonen og går inn på de viktigste argumentene i de to innleggene.

I. Skarp militærdiskusjon i SV

Det foregår for tida en skarp diskusjon i SV om militærpolitikken. De skarpe uenighetene og konfliktene, som kom åpent fram i dagen i samband med det siste SV-landsmøtet, har ikke på noen måte blitt dempa i tida som har gått siden

Uenighetene om militærpolitikken i SV er ikke av ny dato. De har faktisk røtter så langt tilbake som til den første SF-tida. De skarpe konfliktene i militærspørsmålet, som lenge har bobla og syda under overflata, kom åpent fram i dagen

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

gjennom et kupp på det nevnte landsmøtet. En fraksjon rundt folk som Steinar Stjernø, SU-formannen Solheim m.fl. fikk vedtatt en «forsvars- og militærpolitisk» resolusjon. Forslaget blei stilt som benkeforslag og kom fullstendig overraskende på landsmøtet. Forslaget var ikke kjent og diskutert i partiet på forhand.

I vedtaket heter det: «SV vil arbeide for full avvæpning av militærmakta i Norge og gå mot enhver bevilgning til våpen i et imperialistisk militærapparat».

I *formen* er dette ei fullstendig tverrvending i militærpolitikken. SVs linje

fram til dette vedtaket var nemlig programmatisk formulert slik:

«SV vil arbeida for eit alliansefritt forsvar under demokratisk kontroll og for internasjonal nedrustning med full avrustning som målsetting». («Arbeids- og Aksjonsprogram», vedtatt på «samlingskongressen», mars 1975).

Det nye vedtaket førte til mye ståk og krangel i SV-toppen etter landsmøtet. Krangelen foregikk sjølsagt for åpen scene, slik det er vanlig for krangler i dette partiet. Deler av SV-ledelsen «tolka» forslaget slik at det «ikke utelukka bevilg-

Vår Informasjon

Medlemsblad for
Sosialistisk Venstreparti
nr. 2-3 — Februar 1978
Dobbeltnummer

Kjem ut 10 gonger årleg.

SV, St. Olavsgt. 27, Oslo 1

Bli med og bestem FORSVARSPOLITIK

Kva slag forsvarspolitik skal SV føra? I dette VI prentar vi eit omfattande diskusjonsopplegg om det spørsmålet. Det er mykje stoff, men det er viktig at alle medlemmer av partiet set seg godt inn i det. Det er meininga at alle lag skal halda møte på saka og fatta vedtak om sitt syn og senda det inn til hovudstyret som vil behandle saka på landskonferanse. Det er viktig at alle medlemmer i SV som ber

NØD OVER

Etter at den såkalte «sosialistiske anti-militarismen» hadde fått kupp igjennom sin militærpolitiske plattform på siste landsmøte i SV, blir medlemmene invitert til å være med å «bestemme» politikken. Slik foregår den «demokratiske» diskusjonen i SV.

ninger til nasjonale formål», bare til «imperialistiske», at det bare refererte til «NATO-bevilgninger» osv. Fraksjonen bak det vedtatte forslaget hevdet derimot at det gjaldt *alle* militærbevilgninger «under kapitalismen». De hevdet m.a.o. at vedtaket *utelukka* støtte til «nasjonalt forsvar». Ettersom en slik tolkning retter seg direkte mot dem i SV som går inn for «nasjonalt, alliansefritt forsvar under demokratisk kontroll,» må et slikt vedtak og en slik tolkning nødvendigvis føre til rabalder.

Vi skal i denne artikkelen først og fremst ta for oss den linja som fraksjonen rundt Stjernø & co. presenterer som «Sosialistisk anti-militarisme». Vi skal vise at denne linja slettes ikke er «revolusjonær» som forsvarerne dens påstår, men tvert om reformistisk. Framfor alt skal vi dokumentere at den verken er «sosialistiske» eller «anti-militaristisk», men tvert om at dette er dekknavnet for en pro-sovjetisk, imperialistisk pasifisme med «ny» vri.

Det interessante er at disse folka konsekvent går mot forsvar av norsk nasjonal sjølråderett og suverenitet under kapitalismen. De hevder at AKP(m-l) «forgifter» arbeiderklassen med «nasjonalisme» når vi kommunister oppfordrer arbeidsfolk til å forsvare sjølråderetten og suvereniteten, f.eks. mot sovjetisk ekspansjonisme på Svalbard. De sier at AKP(m-l) er «reaksjonært» osv.

Det nye militærvedtaket blei som nevnt kuppet overraskende gjennom på slutten av et kaotisk SV-landsmøte. Dette er sjølsagt ikke noen ny måte i behandling av prinsippsspørsmål i dette partiet. Den udemokratiske måten dette vedtaket blei gjennomført på er *typisk* for den indre partistilen i SV. Men sjøl om disse vedta-

ket blei gjort uten grundige diskusjoner av forslaget på forhand, har det sjølsagt vært uråd å holde lokk på krangelen om militærpolitikken *etterpå*. Den har tvunget seg fram.

Polemikken om SVs militærpolitikk har dukka opp i flere publikasjoner. I det interne SV-bladet «Vår Informasjon» blei det lansert en diskusjon i februarnummeret for i år under vignetten «Bli med og bestem forsvarspolitikken i SV». En slik oppfordring virker unektelig litt hul, når vi veit at landsmøtet allerede har *vedtatt* ei linje uten foregående diskusjon. Men ettersom det er grupper som nekter å følge denne linja, er det duka for partikamp.

Dette kommer da også klart til uttrykk i hovedinnlegga representert ved S. Stjernø, som presenterer ei linje han som nevnt kaller «sosialistisk anti-militarisme» og Arent M. Henriksen som argumenterer for «et desentralisert folkeforsvar utafor NATO».

Vi har trykt opp begge disse innlegga, for at interesserte sjøl skal få anledning til å ta standpunkt til de linjene som presenteres, framstilt i sin helhet. SV-ledelsen påstår sjøl at hensikten med diskusjonen er å «forberede en landskonferanse i vår, som kan oppsummere diskusjonen.» Vi kjenner ikke til at det til dags dato har vært noen slik «landskonferanse», i alle høve har det ikke vært presentert offentlig noen resultater fra en slik konferanse. Vi må derfor gå ut fra at ueighetene om militærpolitikken i SV er like skarpe nå, som de noengang har vært.

Den åpne polemikken har òg kommet til uttrykk i andre fora. I «Kontrast» nr. 1/78 («Krig i vår tid») legger SV-medlemmer fram artikler, som er innlegg i denne polemikken.

EN VIKTIG DISKUSJON

Vi kommenterer denne militærdiskusjonen, fordi den etter vår mening er en viktig diskusjon. Grunnene til dette er flere. For det første er denne skarpe diskusjonen uttrykk for ei interessant kløving i SV-ledelsen. For det andre presser en slik diskusjon seg fram i SV, på bakgrunn av den skjerpa faren for krig som eksisterer i virkelighetens verden i dag. Spesielt har utviklinga til Sovjet, ikke minst kolonikrigene dette landet står bak i Afrika, reist et kraftig tankekors for mange SV-medlemmer. Mange SV-medlemmer er i ferd med å gjennomskue den politikken SV-ledelsen har ført i forhold til Sovjet og ønsker å foreta et oppbrudd fra den. Dette fører i sin tur til at de ulike revisjonistiske fraksjonene i SV-ledelsen presses til å utforme et slags svar

Diskusjonen om SVs militærpolitikk foregår også i Kontrast. I nr. 1—78 er det trykket en rekke innlegg som trekker i flere retninger. Stort sett støtter Kontrast-redaksjonen Stjernøs linje.

på de spørsmåla som den sovjetiske ekspansjonismen og den økende rivaliseringa mellom supermaktene reiser. Ikke engang SV kan forbli upåvirket av virkeligheten, sjøl om enkelte SV-ledere faktisk oppfører seg som om de kan det.

Den viktigste konflikten i SV, som har betydning for militærpolitikken, er motsigelsen mellom et voksende antall medlemmer på grunnplanet som ønsker å ta truselen fra Sovjet alvorlig og SV-ledelsen som på ulike måter forsvarer sosialimperialismen. SV-ledelsens krumspring i Eritrea-spørsmålet er et eksempel på dette. Den kursendringa vi har sett her, er et resultat av press fra grunnplanet.

Når det i ett og samme nummer av det SV-dominerte «Kontrast» står utsagn om Sovjets rolle, som er sterkt avvikende, så er dette også et produkt av den samme konflikten. I lederartikkelen i dette nummeret heter det:

«Bare gjennom å bekjempe imperialismen kan vi forsvare freden. De sovjetiske herskerne driver uhemmet maktpolitikk, med undertrykking av arbeiderklassen og de opposisjonelle i Sovjet, okkupasjonen av Øst-Europa og en stadig mer aggressiv utenrikspolitikk. For øyeblikket er vi vitne til at Sovjet står bak napalmbombing over frigjorte områder i Eritrea. Den progressive opinionen må møte disse forbryttelsene med samme avsky og fordømmelse som den viste overfor USA.» Og videre «Arbeiderklassen vil ikke slutte opp om en sosialistisk bevegelse som ikke utvetydig garanterer vilje til å forsvare norsk uavhengighet mot fremmedherredømme.» (Kontrast 1/78, lederartikkelen).

Om vi sammenholder dette med følgende utsagn, vil det være åpenbart for enhver at motsigelsene er skarpe:

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

«Rammen for den proletariske internasjonalsismen er altså *arbeiderklassens interesser*, mens arbeiderklassen utfra dette på alle måter må ha et pragmatisk og taktisk forhold til nasjonen. Å forsøke å binde arbeiderklassens kamp til «nasjonens interesser», er direkte reaksjonært og blir spesielt skjebnesvangert i en tilstand av krig mellom forskjellige imperialistmakter.» (Ø. Sørensen, Kontrast 1/78)

«Å ville forsvare små imperialistmakter mot store, er et forræderi mot den proletariske internasjonalsismen.» (samme artikkel)

Befrikk alle floskler og det oppstylta språket står det her at det *ikke* er proletariatets oppgave i et land som Norge å for-

svare den nasjonale sjølstendigheten og sjølråderetten mot et supermaktsangrep.

Samme forfatter «åpner» også for «taktisk støtte til Sovjetunionen» i en krigssituasjon.

På bakgrunn av alle disse sakene er det viktig for oss revolusjonære å gi vårt bidrag til denne diskusjonen. Det er vi som må skrive det innlegget som ikke blir trykt i «VI». Ved å presentere en virkelig revolusjonær militærpolitikk bygd på fakta, vil det hjelpe alle dem i SV som ønsker å ta et brudd med SV-ledelsens holdning til Sovjet. At dette er et vesentlig spørsmål, også for militærpolitikken kan ikke engang de stridende fraksjonene i SV-toppen vri seg utenom.

II. «Sosialistisk anti-militarisme» — et studium i reformisme og kapitulasjon

Hva slags folk står bak linja med «sosialistisk anti-militarisme»?

Før vi går inn på en kritikk av denne politikken, er det først nødvendig å se på hva slags folk som står bak den.

De som sto bak kuppetaket om «militærpolitikk» på SV-landsmøtet, og som presenterer et militærpolitisk «alternativ» de kaller «sosialistisk anti-militarisme», utgjør en viktig fraksjon i

SV og SV-toppen. Denne gruppa, der blant annet folk som Steinar Stjernø spiller ei viss rolle, er uten tvil revisjonistisk. Men i motsetning til de *åpne* høyreorienterte i SV, prøver disse folka å markedsføre den borgerlige politikken sin som «marxistisk», «revolusjonær» osv. De prøver stadig å hevde at det er «reaksjonært å forsvare norsk sjølråderett», ofte under det falske flagget om at dette har «støtte hos Lenin».

I Røde Fane nr. 5—77 er det trukket fram en rekke viktige lærdommer av NKPs feil i 1940. Mot den «imperialistiske pasifismen» til Stjernø setter Røde Fane folkekrigen mot supermaktene.

Det er forøvrig den samme gruppa som sto bak det famøse «Kontrast»-initiativet 21. august i år. Den politikken som blei lagt for dagen i denne sammenhengen er typisk for denne gruppa både når det gjelder forholdet til *Sovjet* og når det gjelder oppfatninga av klassekamp og enhetsfrontsarbeid.

Det er typisk for denne gruppa at de av opportunistiske grunner ønsker å holde Sovjet på en armlengdes avstand, samtidig som de støtter sovjetisk aggresjon og ekspansjonisme i nær sagt enhver konkret sak. De «kritiserer» Sovjet, og har til og med konstruert opp en ny, og hittil ukjent samfunnsform («statsbyråkratis-

men»), «det byråkratiske overgangssamfunnet»), for å prøve å vri seg unna at Sovjet er kapitalistisk og imperialistisk. Tidligere hevda de samme folka at Sovjet «er sosialistisk». Det standpunktet er de ikke lengre i stand til å forsvare. Men det er åpenbart *hvorfor* de trenger å konstruere en sånn «teori». På den ene sida ønsker de av opportunistiske grunner å henge seg på den stadig økende motvilje mot Sovjet blant norske arbeidsfolk, på den andre sida ønsker de å ha ryggen fri til å støtte sovjetisk ekspansjonisme under merkelappen «progressiv utenrikspolitikk».

Når det gjelder klassekampen i Norge og enhetsfrontsarbeid er *anti-kommunismen* hoveddrivkrafta for disse folka. Grunnen til at disse folka laga i stand et opportunistisk opplegg i tilknytning til protestene mot Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia, var å *utnytte* denne bevegelsen «til å ta AKP(m-l)». Dette går helt klart fram av et hemmelig dokument til SVs hovedstyre, ført i pennen av en som sjøl tilhører denne fraksjonen. (Erik Solheim, formann i SVs ungdomsorganisasjon).

Den fraksjonen, som Stjernø uttrykker militærpolitikken til i sitt innlegg, består i all hovedsak av intellektuelle. Og etter-som SV står uhyre svakt på arbeidsplassene, sier det seg sjøl at disse folka spiller en viktig rolle i partiet.

Det er denne fraksjonen sin militærpolitiske linje, og dermed innlegget til Stjernø, vi skal konsentrere kritikken hovedsakelig om i denne artikkelen.

Hovedinnholdet i «sosialistisk anti-militarisme»

Stjernø og hans fraksjon, knytter an til

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

vedtaket fra SV-landsmøtet, som ifølge dem går ut på at «SV skal stemme imot enhver bevilgning til militærapparatet». Dette er det «prinsipielle» utgangspunktet for «sosialistisk anti-militarisme».

På dette grunnlaget utvikles det en argumentasjon, ei grunngiving for dette standpunktet, og det trekkes opp «for-slag til retningslinjer for SVs forsvars- og militærpolitiske arbeid».

*Hva slags militære tiltak den norske arbeiderklassen skal gå inn for, i f.eks. tilfelle av et væpna angrep på Norge under de nåværende samfunnsforholda, sies det ikke et ord om. Sannheten er at disse folka ikke har noe slikt alternativ, ganske enkelt fordi noen *sjølstendig* militær aksjon fra arbeidsfolk er *utenkelig*, under ethvert vilkår, for Stjernø & co.*

Det er nemlig karakteristisk for den linja dette programmet presenterer at proletariatet overhodet ikke har noen militære oppgaver utenom å være mot «militarismen». Verken for å forsvare den nasjonale sjølstendigheten og sjølråderetten, eller for å gjennomføre en sosialistisk revolusjon trenger arbeiderklassen militære midler, ifølge stjernøismen. Ikke et eneste sted står det noe om at arbeiderklassen må væpne seg for å gjennomføre revolusjon. Spørsmål som folkevæpning osv. er overhodet ikke omtalt.

Hele argumentasjonen går ut på å avvise det borgerlige militærapparatet i Norge. Men Stjernø-fraksjonen er ikke dummere enn at de forstår følgende: For i det hele tatt å få linja si til å henge sammen, og for i det hele tatt å ha håp om å kunne

Sverre Lodgaard

Nedrustning er god sikkerhetspolitikk

I stedet for å føre til reduksjon i militærapparatenes slagkraft har forhandlingene mellom supermaktene USA og Sovjet hatt det motsatte resultat. Vi er nå inne i den fjerde store opprustningsfasen etter den siste verdenskrigen. En fase som kan vise seg å bli mer langvarig og omfattende enn noen av de tidligere. Forsker Sverre Lodgaard tar i denne artikkelen opp rustningskappløpet mellom supermaktene og konkluderer bl.a. med at i stedet for avspenning og mulighet for fred, er økningen i rustningsindustrien en reell krigsfare.

Stjernø skriver at den viktigste tendensen i forholdet mellom USA og Sovjet ikke er skjerpet spenning og økt fare for krig eller konflikter. I Kontrast nr. 1—78 viser fredsforsker Sverre Lodgaard at opprustinga fortsetter med uforminsket styrke, og at faren for krig øker.

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

overbeviser arbeidsfolk om at det er unødvendig med enhver form for militærmakt, enten proletarisk eller borgerlig, må de ty til et klassisk opportunistisk triks. Nemlig å snu opp ned på virkeligheten. I stedet for å søke sannheten fra fakta, må Stjernø & co. konstruere en virkelighetsbeskrivelse som ikke har annet å bygge på enn egne fantasier.

Hva er det egentlig Stjernø & co. påstår? For å få den «sosialistiske antimilitarismen» til å henge i hop må de stable opp en lang rekke fullstendig ubegrunna påstander:

— «Det fins ingen holdbare argumenter for at det fins sannsynlige trusler fra andre land mot Norge nå eller i de overskuelige åra framover.»

— Det fins ifølge Stjernø & co. heller ingen krigsfare i rivaliseringa mellom USA og Sovjet. Ja, det fins faktisk ingen rivalisering i det hele tatt:

«Den viktigste tendensen i forholdet mellom USA og Sovjet har vært økt samarbeid og forståelse — ikke skjerpert spenning og økt fare for krig eller konflikter. Sovjet utfordrer ikke USA på USAs interesseområde (f.eks. Latin-Amerika), og USA blander seg lite inn i hva Sovjet gjør i Øst-Europa.

Dette stormakts-samstyret er ikke tilfeldig. Det skyldes krefter i det økonomiske systemet i både USA og Sovjet.»

— «Det fins i dag ikke noen aggressiv fascistisk stat slik Tyskland var i 30-åra, som truer Norge.»

— «Høyre og AKP tar feil når de beskriver Sovjet som en grådig og sulten ulv, som står klar til å kaste seg over Norge ved første anledning.»

Argumentet for denne påstanden som Stjernø-gruppa fører i pennen, er at Sovjet i 1945 trakk seg ut av Finnmark og fri-

villig forlot Østerrike i 1955!

— Når det gjelder styrkeforholdet mellom de to supermaktene, påstår Stjernø & co.: «I forhold til USA har Sovjetunionen vært i en defensiv stilling både økonomisk, militært og politisk i hele etterkrigstida.»

Slik beskriver Stjernø & co. den internasjonale situasjonen og Norges strategiske situasjon.

Ifølge disse folka er Sovjet verken kapitalistisk, eller imperialistisk. Vi kommunister har utførlig dokumentert at *økonomien* i Sovjet er fullstendig kapitalistisk og at all produksjon bygger på profitt. Vi har dokumentert at *arbeidskrafta* har blitt ei vare, og at den betydelige arbeidsløsheten i Sovjet er et eksempel på dette. Vi har utførlig dokumentert at arbeiderklassen er fratatt all makt i Sovjetstaten, og at det nye byråkratborgerskapet hersker gjennom åpen, fascistisk terror.

Fordi vi forstår at Sovjet er kapitalistisk og imperialistisk, forstår vi også at den stadig økende sovjetiske ekspansjonismen og aggresjonen er et lovmessig resultat av denne imperialismen.

At Sovjet driver med ekspansjonisme, kan ikke Stjernø-fraksjonen i SV benekte lenger. Det har blitt for pinlig å forsøke å forklare folk om at sovjetiske militæraksjoner i andre land er «støtte til de progressive kreftene i landet». Det var ikke lenger mulig for dem å forsvare sovjetisk napalmbombing i Eritrea med prat om at dette var støtte til «det progressive Mengistu-regimet», SV-ledelsen hevda som kjent tidligere, at Mengistu var «progressiv».

På denne bakgrunnen må Stjernø & co. stille seg i en posisjon der de kan hevde at «Sovjet gjør mye bra i utenrikspolitik-

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

ken», men samtidig «øve litt kritikk».

Men ettersom de ikke kan gi noen troverdig forklaring på sovjetisk aggresjon må de dels benekte den, og dels tilskrive den «politiske utspill» fra Sovjet-lederne, som de kan gjennomføre eller la være. Dette er det *faktiske* innholdet i Stjernø-fraksjonens påstander om Sovjets utenrikspolitikk, og den er svært lik påstandene til borgerlig-liberalerne i samband med USAs aggresjon i Indo-Kina: Krigen var et «feiltrinn», avhengig av «gode» og «dårlige» presidenter, og ikke et resultat av at USA var ei imperialistisk supermakt.

Viss Sovjet ikke er kapitalistisk og imperialistisk. Hva mener Stjernø & co. den da er? Tidligere mente de samme folka at Sovjet var «sosialistisk med feil». I utkastene til SVs prinsippprogram, der Stjernø sjøl var medforfatter, blei Sovjet og vasall-statene i Øst-Europa omtalt som «de sosialistiske landa». Dette standpunktet er ikke disse folka i stand til å forsvare lenger. I stedet har de lånt diverse filler og bein fra avdøde herr Trotsky, og konstruert opp en «teori» om at Sovjet verken er kapitalistisk eller sosialistisk, men et «byråkratisert overgangssamfunn». (Pkt. 4)

Som et bevis på at Sovjet i dag ikke er aggressiv bruker Stjernø den Røde Armes tilbaketrekking fra Finnmark i 1945!! Bildet er fra den Røde Plass i Moskva i 1945. At både Sovjet og armeen forlengst har skiftet farge, er et spørsmål som Stjernø ikke en gang diskuterer.

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

En fremmelig talsmann for «sosialistisk anti-militarisme», herr Sørensen, utdyper dette standpunktet slik:

Sovjetunionen er et «historisk nytt klassesamfunn, som kan kalles *statsbyråkratisk*.» Og herr Sørensen fortsetter:

«Den statsbyråkratiske herskerklassen har sin eksistens som klasse knyttet til undertrykkelse av varekategorien og er følgende *anti-kapitalistisk*, samt til opprettholdelse av de politiske herredømmeforholdene og er gjennom dette anti-proletarisk.» (Kontrast, 1/78, s. 46)

Ut fra denne lyse og blende oppvisninga i logikk, kan herr Sørensen trekke følgende konklusjon:

«Statsbyråkratismen står i motsetning både til arbeiderklassen og imperialismen.» Og videre: «At imperialismen og den statsbyråkratiske blokken utgjør to motstridende systemer, åpner for at Sovjet vil kunne gi betinget støtte til anti-imperialistiske frigjøringsbevegelser, men neppe til proletariske revolusjoner.» (samme sted)

Her blir det overhodet ikke gjort noe forsøk på å vise åssen arbeidsfolk i Sovjet blir *utbytta*, når det ifølge herr Sørensen *ikke* skjer gjennom at herskerklassen tynner kapitalistisk merverdi ut av sovjetiske arbeidere. Nei da. Herskerklassen i Sovjet er tvert om *anti-kapitalistisk*! Heller ikke kan utbyttinga skje ved livegenskap eller slaveri, ettersom det dreier seg om et «historisk nytt» klassesamfunn. Hva består utbyttinga i Sovjet av hvis den ikke er kapitalistisk? Herr Sørensen innrømmer nemlig at det er utbytting i Sovjet: «Det (statlige byråkratiet) etableres som kollektivt utbytende klasse i og med den byråkratiske planøkonomien.» (samme sted)

Saka er den at verken herr Sørensen el-

ler noen andre av de «prinsippfaste» revisjonistene i Stjernø-fraksjonen kan forklare åssen dette henger i hop. De kan ikke forklare utbyttinga i Sovjet fordi de nekter å innse at Sovjet har blitt kapitalistisk. Derfor kan de konstruere opp alt tøvet om at Sovjet er «statsbyråkratisk, men ikke imperialistisk», at herskerklassen er «anti-kapitalistisk», samtidig som det foregår utbytting som ingen kan forklare osv.

Kjære leser. Fortvil ikke. At alle disse krumspringene presentert i kvasivitenskapelig tungetale, er det ikke så vanskelig å forstå grunnen til.

Det er deres måte å støtte Sovjet og sosialimperialismen på, i ei tid da fler og fler skjønner at Sovjet er ei aggressiv imperialistisk supermakt. Det er sånne krumspring som må til for å få til støtte til Sovjets ekspansjonisme, når det er stadig flere som ikke lenger trur på «NKP» og Bresjnevs forsikringer om at fattigdom, konsentrasjonsleire, henrettelse av streikende, tvangsinnlegging i «psykiatri-ske» sjukehus osv. er «goder» i det «sosialistiske paradiset».

Linja med «sosialistisk anti-militarisme» bygger altå på to avgjørende vilkår: For det første at det overhodet ikke finnes noen fare for et imperialistisk angrep på Norge, og at det er utelukka med noen krig mellom Sovjet og USA.

For det andre at Sovjet ikke representerer noen trusel mot Norge, fordi Sovjet slett ikke er imperialistisk, men står i «motsetning til imperialismen».

I tillegg til denne virkelighetsforståelsen gir Stjernø-fraksjonen en «prinsipiell» forklaring for politikken sin.

Gruppa forsøker å avgrense seg fra passifismen, og påstår: «Vi skiller altså mellom rettferdig og urettferdig vold — av-

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

Den sovjetiske marinen seiler i dag på alle hav. For første gang siden tsar-tida har russerne etablert en egen flåte i det Indiske hav, — for å forsvare sine interesser. Det er ingen tegn som tyder på at Sovjet utvider sin interessesfære, er Stjernøs strutse-kommentarer.

hengig av situasjonen og hvilke klasser og krefter som det tjener. Det samme gjelder kriger. Vietnam-krigen, krigen i det sørlige Afrika og frigjøringskampene andre steder i den tredje verden er tilfeller der det er nødvendig og riktig av de undertrykte å gripe til våpen og blir støttet av sosialister i Norge.» (Pkt. 1)

Vi merker oss fortsatt at væpna revolusjon fra proletariatet i et land som Norge ikke framheves som «rettferdig, nødvendig og riktig».

I tillegg hevdes det at det i Europa under den 1. verdenskrig var riktig at «De revolusjonære ... den gang ... sa nei til krigen». De revolusjonære i hvilke land, blir det ikke tatt stilling til i det hele tatt.

De revolusjonære, med Lenin i spissen, slo nemlig fast at det også fantes undertrykte nasjoner i Europa, og at *nasjonale kriger* fra disse mot de imperialistiske stormaktene som okkuperte dem både var *rettferdige og revolusjonære!* Dette «glemmer» Stjernø-fraksjonen behendig. Hvorfor skal vi vise seinere.

Når det gjelder den 2. verdenskrigen hevdes det at «I en slik situasjon var det riktig at sosialistene deltok i krigen». Grunnen til dette var at «I den 2. verdenskrig var også *det arbeidende folkets* interesser truet. Fascismen truet arbeiderbevegelsens interesser og de rettigheter arbeiderklassen hadde sikret seg i de borgerlige demokratiene.» (Pkt. 1)

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

Stjernø & co. har fortalt oss at det ikke blir noen krig. Men *om* det blir en krig mellom supermaktene, der f.eks. Sovjet okkuperer Norge. Hva da med «arbeiderklassens interesser»? Vil de ikke være trua da? Dette problemet trylles fullstendig vekk, og vi trur dessverre at talsmennene for «sosialistisk anti-militarisme» virkelig mener dette. De er nemlig av den oppfatninga at det fascistiske diktaturet i Sovjet ville være ei «forbedring» for arbeiderklassen i Norge!

Når det gjelder den borgerlige militærmakta, enten denne er med i NATO eller ikke, så har den ifølge disse folka *bare* en funksjon: «Men vi hevder altså at staten er en klassestat og at militærapparatet er et *klasseforsvar*. Det skal forsvare den norske kapitalen og er rettet mot alle som truer den: Andre kapitalistiske stater, SV og alle andre som arbeider for å få slutt på kapitalismen.» (Pkt. 2)

At Stjernø & co. trur at borgerskapet anser SV som en «trusel», tar vi som en stor spøk. Vi anser det òg som interessant at de samme folka som tidligere hevda at den norske voldsmakta var «ufarlig» og kunne vise til «ei relativt fredelig og ublodig historie» for å argumentere mot nødvendigheten av væpna revolusjon, for anledninga har kommet til det motsatte.

Sjòlsagt er den borgerlige militærmakta retta innover mot arbeiderklassen. Men betyr det at den, som Stjernø & co. hevder, at den under enhver omstendighet ikke kan føre rettferdig krig? Hva med den 2. verdenskrigen, der det «var riktig for sosialister å delta»? Førte den borgerlige norske hæren en rettferdig kamp da? Og hva har i tilfelle forandra seg ettersom ikke engang en teoretisk mulighet for det samme eksisterer lenger?

Utover det å vise til den internasjonale

situasjonen, har talsmennene for «sosialistisk anti-militarisme» ei «prinsipiell» forklaring. Det er nemlig «reaksjonært» under kapitalismen å kjempe for forsvaret av den nasjonale sjølråderetten og sjølstendigheten. Så *om* den borgerlige hæren motsetter seg en invasjon, så fører begge parter en urettferdig krig. Ja, ikke bare det. Dersom *proletariatet* yter sjølstendig militær motstand mot en invasjon til forsvar for sjølråderetten, så er også dette «reaksjonært». «Vi må skjære gjennom spørsmålet om nasjonen, og komme ned til kjernen: Hvilken klasse militærapparatet tjener.»

Et hovedpunkt for Stjernø & co. er følgelig at det ikke fins noe å «forsvare» for proletariatet under kapitalismen. En av talsmennene for «sosialistisk anti-militarisme», den omtalte herr Sørensen, har utdypa dette standpunktet. Til spørsmålet om hvorvidt et imperialistisk land *alltid* fører urettferdig krig, og om progressive nasjonale kriger er mulige under kapitalistiske samfunnsforhold, sier han: «Hva med et lite imperialistisk lands selvbestemmelsesrett hvis det blir angrepet av en «stormakt»? Vil ikke denne retten bli krenket, og er det da ikke en oppgave for marxistene å forsvare den og dermed forsvare det lille landet mot angriperen?» (Kontrast, 1/78). Og han hevder videre: «Også et borgerskap som ser på seg selv utelukkende som en forsvarer av sine egne nasjonale grenser, vil bare kunne forsvare disse grensene ved å krenke andre nasjoners grenser. Det vil objektivt legge grunnen for en bedret posisjon i imperialismens arbeidsdeling etter krigen. *Alle* imperialistiske stater vil altså gjensidig krenke prinsippet om retten til nasjonal selvbestemmelse i en imperialistisk krig. Krigens konkrete forløp, som er et *tilfel-*

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

dig element i den imperialistiske nyoppdelingskrigen, vil avgjøre hvilke nasjoners selvbestemmelsesrett som konkret krenkes. Utfra dette synspunktet, som betrakter det imperialistiske systemet som helhet, er det kunstig å skille mellom «angriper» og «angrepet».» (samme sted)

Herr Sørensen presterer i sannhet en genial analyse. I virkelighetens verden er det ikke vanskelig, men for Sørensen er det «prinsipielt umulig» å skille mellom aggressor og offer for aggresjon når det dreier seg om kapitalistiske land. Når f.eks. det imperialistiske Nazi-Tyskland angrep det kapitalistiske Tsjekkoslovakia i 1939, så var det «umulig» å skille mellom aggressor og offer for aggresjon? Sann er det bare dårer som kan prate.

Herr Sørensen prøver til og med å ta Lenin til inntekt for dette reaksjonære tullpratet. Ved å sitere fra Lenins angrep på parola om «fedrelandsforsvaret» som opportunistene stilte i de imperialistiske stormaktene under 1. verdenskrig, prøver han seg med det gamle velkjente trikset om at Lenin dermed tok avstand fra *all* krig mot utenlandsk aggresjon fra kapitalistiske land. Han tillegger m.a.o. Lenin det standpunktet at nasjonale, progressive kriger fra kapitalistiske land er «umulige» i imperialismens epoke.

Dette er ikke noe nytt, og var det heller ikke for Lenin sjøl. Lenin polemiserste direkte mot prat om at progressive nasjonale kriger fra kapitalistiske land er «umulige»:

«Bare en sofist kunne viske ut forskjellen mellom en imperialistisk og nasjonal krig med den begrunnelsen at den ene kan slå over i den andre.» («Om Junius-brosjyra»). Og videre: «For å vurdere en krig eller oppstand som er i gang, tar man altså utgangspunkt, ikke i dens *virkelige*

sosiale innhold (en undertrykt nasjons kamp for å frigjøre seg fra undertrykkelsen), men den mulighet at det borgerskap som nå er undertrykt, kan komme til å virkeliggjøre sin «rett til undertrykkelse». Dersom f.eks. Belgia blir annektert av Tyskland i 1917, og så i 1918 går til kamp for å frigjøre seg, så vil altså våre polske kamerater være imot denne kampen med den begrunnelse at det belgiske borgerskap har «rett til å undertrykke andre folk»!

I denne vurderinga fins overhodet ikke

Våpnene skal knuses er linja til den «sosialistiske antimilitarismen». De skal verken brukes i revolusjonens tjeneste, (det er mot den norske folkesjelen), eller til forsvar av nasjonen mot imperialistisk okkupasjon (det er reaksjonært).

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

noe som smaker av marxistisk eller revolusjonært.» («En oppsummering av diskusjonen om sjølbestemmelse», 1916)

Dette skreiv Lenin om et lite imperialistisk land, som til og med hadde kolonier, midt under den 1. imperialistiske verdenskrigen! Lenins dom over herr Sørensen og de andre talsmennene for «sosialistisk anti-militarisme» er klar og entydig: Her er det overhodet ingenting som smaker av marxistisk eller revolusjonært!

På bakgrunn av disse «analysene» er det at Stjernø & co. kommer fram til sitt forslag om «sosialistisk anti-militarisme».

- De avviser at proetariatet trenger en egen militær motstand mot et supermaktsangrep, og trenger militære midler for å gjennomføre en sosialistisk revolusjon.
- De avviser at den borgerlige hæren kan føre rettferdig krig mot et supermaktsangrep, og de går mot at proetariatet skal støtte en slik motstandskrig.

— De krever full nedrustning, og går imot «enhver bevilgning» til det norske forsvaret, enten det står i eller utafor NATO.

— Hovedoppgava i militærpolitikken er «anti-militaristisk propaganda».

Utfra dette «konkretiseres» militærpolitikken til «forslag til retningslinjer» av typen «styrking av Stortingets kontroll over militærapparatet», «Nei til kvinnelig verneplikt», «aktiv anti-militaristisk propaganda», «støtte til soldatenes interessekamp», «tiltak som frigjør Norge fra tilknytning til USA og NATO», «full avvæpning» og «Nei til bevilgninger».

Vi skal i det følgende ta for oss den såkalte «sosialistiske anti-militarismen» mer utførlig. Gjendrive denne linja punkt for punkt. Vise at den slett ikke er progressiv, men en politikk som sikter mot å få det norske proetariatet til å kapitulere for presset fra sosialimperialismen.

III. Stjernø & co forkaster virkeligheten

Styrkeforholdet mellom supermaktene

Talsmennene for «sosialistisk anti-militarisme» proklamerer, som vi har nevnt, at: «Det fins ikke holdbare argumenter for at det fins sannsynlige krigstrusler fra andre land nå eller i de over-skuelige åra framover.» (Pkt. 4)

For å begrunne dette bruker de to

hovedargumenter.

a) Forholdet mellom Sovjet og USA er «prega av avspenning» og «samstyre» overfor resten av verden. Spenninga i verden minsker, og verken Sovjet eller USA har «noe å vinne på krig».

b) Fra Sovjet er det i alle fall «ingen trusel». Sovjet forlot nemlig Finnmark og Østerrike frivillig ved avslutninga av

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

2. verdenskrig. Dessuten er Sovjet «USA militært underlegen». Sovjet har heller ikke «ekspandert utenfor sine interesse-sfærer», og er verken fascistisk eller aggressiv.

Først til påstanden om forholdet mellom USA og Sovjet. Trur virkelig Stjernø & co. på bløffen om at det er «avspenning» som preger utviklinga mellom supermaktene? Eller er det bare en bløff de forsøker å lure i folk, med håp om ikke å bli avslørt?

Det er stort sett bare politikere som Gerald Ford og Oddvar Nordli som virkelig har *trudd* på «avspenningsbløffen». Prattet om å bygge politikken sin på «avspenningen» er i sannhet en stupid politikk. All politikk som bygger på illusjoner og ønskedrømmer er det.

Nå gjør Stjernø & co. overhodet ingen forsøk på å *dokumentere* påstandene sine. La oss derfor konfrontere dem med fakta, så får vi se hvor mye hold det er i disse påstandene.

AKP(m-l) har brakt fram en stor mengde fakta om at rivaliseringa mellom supermaktene øker for hver dag som går, og at Sovjet rustet i et tempo og til et nivå verden aldri har sett maken til, at Sovjet ekspanderer med militærmakt en lang rekke områder i verden, at kampen om hegemoni og verdensherredømme mellom de to supermaktene før eller siden vil føre til krig. Det har blitt lagt fram et omfattende materiale som viser at det er illusjonsmakeri å tru at en slik krig ikke vil bli ført inn på norsk jord. Alt dette materialet burde være offentlig kjent, så vi

skal ikke gå grundig inn på alle sider ved disse spørsmål i denne sammenhengen. Men det er heller ikke nødvendig utfra behovet: Å vise at Stjernø & co. er ute av stand til å beskrive situasjonen i den verden som omgir dem.

Det første vi skal ta opp, er det militære styrkeforholdet mellom supermaktene. Talsmennene for «sosialistisk antimilitarisme» hevder at Sovjet militært har vært i en «defensiv posisjon» overfor USA i hele mellomkrigstida. Hva bygger de dette standpunktet på? Hva slags faktisk materiale? Hva slags militære analyser? Svaret er enkelt: *ingen!* De beskriver forhold de ikke engang har prøvd å setta seg inn i.

Kjernefysiske våpen

Sannheten er at Sovjet tidlig i 70-åra passerte USA i militærpotensial, på de aller fleste avgjørende områder. La oss først undersøke *den strategiske, kjernefysiske styrken*:

I 1963 hadde USA 424 Interkontinentale ballistiske raketter, 224 u-båtleverte ballistiske raketter og 630 langdistanse bombefly med atomvåpen. Sovjet hadde tilsvarende 90, 107, 190.

Om vi sammenlikner med 1976, ser vi at USA har: 1054 interkontinentale ballistiske raketter, 656 som kan leveres fra u-båt og 387 langdistanse bombefly.

Og Sovjet har: 1527, 845 og 135.
(Kilde: IISS, Military Balance 77/78)

Sovjet har som vi ser gått forbi USA, om vi ser på antallet strategiske, kjerne-

* Interkontinentale ballistiske raketter: Langdistanseraketter som skytes ut i bane, og

som har en rekkevidde som gjør at de når fra f.eks. Sovjet til mål i USA og V.V.

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

Sjernenø påstår at USA er Sovjet militært overlegen. I denne artikkelen viser forfatteren at tallene fra virkelighetens verden viser det motsatte. Bortsett fra strategiske bombefly har Sovjet i dag gått forbi USA på alle områder, og i alle våpengreiner. Dette er en militærparade i Moskva i 1968.

fysiske våpen. Dette skjedde alt i 1970. Men det er sjølsagt òg nødvendig å se på kvalitative forhold: USAs strategiske, kjernefysiske styrke er på en del punkter mer teknologisk avansert enn Sovjets. Det viktige her er at USAs strategiske kjernefysiske styrke kan levere flere stridskoder,* og fra flere mobile utskyttingsramper. Men denne forskjellen får

stadig mindre betydning, fordi Sovjet har samme systemene om enn i mindre målestokk.

Et av de aller viktigste forholda gjelder u-båtleverte raketter, der vi ser at Sovjet har overgått USA nå. På ett punkt har USA et viktig overtak. Det gjelder de «flyvende», ikke-ballistiske bombene (Cruisemisiles)** som leveres fra den

* Flerhodete raketter, der krigskoderne kan styres sjølstendig mot egne, atskilte mål kalles MIRV (Multiple Independent Re-entry Vehicles). USA har flest av dette systemet. Derfor har de flere stridskoder enn Sovjet, tross mindre antall raketter.

** Cruisemisiles: Styrt, flyvende bomber. Går ikke i bane, men flyr som et vanlig jettfly. Flyr svært lavt, kan følge terrenget og styres av kompliserte datasystemer inkorporert i prosjektilet. Er dermed uavhengig av signaler fra utskyttingsstedet.

Betegnelsen brukes og om ubemanna ubåter (som bl.a. Sovjet har).

strategiske bombeflystyrken. Dette våpenet har antakelig Sovjet framleis ikke.

Men realiteten er, alt vurdert under ett, at Sovjet er i stand til å besvare ethvert strategisk, kjernefysisk angrep, og er antakelig sjøl i stand til først å rette et knusende angrep, spesielt ved den mobile u-båtleverte styrken. Det er ikke for ingenting at de nye tsarene desperat holder på med å skaffe seg makta over nordområdene inklusive norsk territorium i Barentshavet og på Svalbard!

Det er derfor helt på det rene at den gamle situasjonen med at USA hadde en overlegen strategisk, kjernefysisk styrke ikke lenger eksisterer. Tvert om har Sovjet antakelig gått forbi USA her, eller vil i alle fall gjøre det i løpet av få år.

Når det gjelder mellomdistanseraketter og taktiske atomvåpen levert fra en mengde typer kjøretøyer, ligger Sovjet nå fremst. Dessuten har Sovjet en *taktikk* som forutsetter bruk av kjernefysiske våpen i taktisk sammenheng, ved at den operasjonelle enheten i den sovjetiske armeen (divisjonen) er utstyrt med taktiske atomvåpen (Frog). Minst fire stykker, som divisjonssjefen har kommando over. I tillegg kan taktiske kjernefysiske ladninger leveres fra Haubitser, fra mindre rakettssystemer, fra stridsvognkanoner osv. En viktig faktor er også Sovjets utvikling av den nye ss-20 mellomdistanseraketten, som nå blir plassert ut i stort antall.

I tillegg må vi nevne en faktor: nemlig ei sammenlikning mellom sprengkraft/ødeleggelsesevne til de to supermaktens kjernefysiske, strategiske styrke. I midten av 1976 tilsvarte denne for USAs vedkommende 1930 megatonn og for Sovjet 3735 megatonn.

Konklusjonen er klar: Tross et visst

overtak fra USAs side teknologisk og i antall stridshoder, så har Sovjet nå passert USA i antall raketter og kjernefysisk sprengkraft.

Utgifter til militærapparatet

Hva så med utgiftene til militærapparatet? Nå må vi ta det viktige forbehold at begge supermaktene ljuger om hva de virkelig bruker til opprusting. Imidlertid er det mulig å foreta ganske eksakte beregninger. Lettest er det for USAs vedkommende der nasjonalreknskapene er offentlig tilgjengelige og der militære utgifter utover militærbudsjettet er kamouflert som andre posteringer. Hva viser disse tall? I 1976/77 brukte USA ca. 100 milliarder dollar til militærapparatet. I samme tidsrom brukte Sovjet 127—28 milliarder dollar. (Begge tall ifølge IISS, Military Balance, 77—78).

Når vi legger til at disse tallene for Sovjets vedkommende er atskillig høyere, fordi det foregår en enorm subsidiering av militærproduksjonen i Sovjet, så må vi trekke den konklusjonen at Sovjet har et årlig militærbudsjett på minst 20 prosent mer enn USAs.

Konvensjonelle styrker

Når det gjelder de konvensjonelle styrkene, er tallene enda klarere: I 77/78 var USAs samla væpna styrker på 2 088 000 mann. Sovjets styrker var i samme periode på 4 875 000 mann (inkludert KGBs grensetropper samt 750 000 administrativt personell). Hvis en skal sammenlikne *kampstyrker* stiller Sovjet bortimot 3,5 millioner mann, mens USA antakelig ikke stiller mer enn ca. 1,5 millioner fordi det nevnte tallet inneholder et betydelig

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

antall administrativt personale. (Talla: IISS, Military Balance, 77—78)

Dette betyr at USA står med væpna styrker på under 45 prosent av det Sovjet kan stille på beina. Når det gjelder reserver og trente mobiliseringstropper, er Sovjets overlegenhet *enorm*. Viktig i denne sammenhengen er at USA *ikke* har verneplikt, men verva styrker.

Nå er personellstyrken ikke nødvendigvis en avgjørende faktor for å bedømme det militære styrkeforholdet. Utrustning, våpen/våpensystemer, trening osv. må øg vurderes.

Innslaget av *panser* og effektivt *panservern* er en helt sentral faktor for å bedømme slagstyrken til en imperialisthær. I 1977 hadde USA totalt ca. 18 000 stridsvogner. 10 000 av disse middels tun-

ge (Hvorav ca. 1/3 M-48 «Patton», som strengt tatt er avlegs). Videre 1600 lette og 6700 tunge stridsvogner. Samtidig hadde USA ca. 22 000 pansra kamp — og personellkjøretøyer, ca. 5000 sjøldrevne og tauede haubitzere/kanoner, 6000 90 mmog 106 mm rekylfrie kanoner og 6000 81 mmog 107 mm bombekastere.

For Sovjet ser talla slik ut: Stridsvogner, totalt ca. 43 000. Pansra kamp — og personellkjøretøyer, ca. 47 000. Artilleri: 19 000 feltkanoner og sjøldrevne kanoner/haubitzere, 7200 lette til tunge bombekastere, 2700 flerrørs rakettkastere, 10 800 sjøldrevne panservernkanoner.

Begge land har styrte panservernraketter (USA/TOW og Sovjet Sagger/Swatter) i store mengder, samt betydelig luftvernartilleri. USA har satt opp 12 rakett-

Sovjet forbereder seg også på en «konvensjonell» krig. Det er lenge siden Sovjet gikk forbi USA både i antall og utrustning når det gjelder konvensjonelle styrker. Og forskjellen bare øker og øker.

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

bataljoner m bakke/bakke Honest John**, Pershing og Lance rakettssystemer. Sovjet derimot har satt opp de taktiske, kjernefysiske rakettssystemene Frog, Scud B og Scale board integrert i samtlige divisjoner! og i et antall nok til å forsyne 300 divisjoner. (Tall: IISS, MB, 77—78)

Konklusjonen er igjen klar: Sovjetunionen har overlegne panser- og artilleristyrker i forhold til USA. Når det gjelder stridsvogner i operativ tjeneste er USAs styrke på 40 prosent av Sovjets, og USA har maksimum 46 prosent av det Sovjet har av pansra kamp- og personellkjøretøyer.

I tillegg må det nevnes at Sovjet foretar en meget rask fornying av stridsvognparken med mellom 1000 og 2000 nyproduserte t-72 tanks i året. Denne vogna er mer avansert enn tilsvarende i USA/NATO.

Flyvåpen og marinestyrker

La oss til slutt se på fly- og marinestyrker (1977). USA har 4600 kampfly i marine/flyvåpen (utenom kommer ca. 600 fly under den strategiske luftkommandoen, derav 441 strategiske bombefly). Sovjet har ca. 5200 kampfly i luftvåpen/marine (utenom kommer det langtreckende luftvåpen/741 kampfly der de strategiske bombefly inngår, samt Luftforsvarsstyrken (PVO-Strany) med 2650 kampfly, varslings-, overvåkingsfly m.m.). (Tall: IISS, MB 77—78)

Som vi ser ligger USA foran *bare* når det gjelder strategiske bombefly (et forhold som vi alt har vurdert). Ellers har Sovjet flere kampfly til rådighet. At dette jevnes en del ut ved høyere teknologisk standard for USAs vedkommende er riktig, men det er ingen avgjørende faktor.

Når det gjelder marinen er også styrkeforholdet i Sovjets favør. USA har 175 overflate/kampfartøyer og 78 angrepsubåter. Av disse er det 13 hangarskip som til sammen har 1200 kampfly. USA har 41 u-båter med i alt 656 ballistiske raketter.

Sovjet har på sin side 230 større overflate/kampfartøyer og 234 jager-u-båter. Tilknyttet disse er 662 kampfly hvorav mesteparten er tunge/middels tunge bombe- og rekognoseringsfly. Sovjet har 82 u-båter med i alt 909 ballistiske raketter. (Tall: IISS, MB 77—78).

For 10 år sia var USAs sjøstridskrefter overlegne Sovjets. Nå har Sovjet antakelig passert USA, med unntak av hangarskip.

Konklusjonen er krystallklar: Påstanden om at USA er Sovjet militært overlegen stemmer ikke. Realiteten er tvert om at Sovjet nå har skaffa seg militært overtak på den andre supermakta. Og tendensen i utviklinga er like klar, nemlig at Sovjet øker dette overtaket kraftig for hvert år som går.

Dersom vi ser på det *regionale* styrkeforholdet, er forholdet enda mer klart. I Nord-Europa og Sentral-Europa (77) har

* Honest John: Mobil, taktisk rakettssystem til bruk ved infanteri operasjoner. Ikke styrt. Kan bære både konvensjonelle og kjernefysiske stridshoder. Systemet er gammeldags, er i ferd med å bli erstatta av

** Lance: Mobilt, taktisk rakettssystem. Styrt og med kjernefysiske stridshoder.

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

Warszawa-pakta (WP) en overvekt i landstridskrefter (stående styrker) på 3:1. I panser er overvekten 20 500 hovedstridsvogner i operativ tjeneste, mot NATOs 7000. I tillegg har WP-styrkene betydelig overvekt i pansra kamp- og personellkjøretøyer.

De europeiske NATO-landa med atomvåpen er ikke i stand til å forrykke det strategiske, kjernefysiske forholdet.

Når det gjelder luftstyrken (taktiske fly i operativ tjeneste) i Europa, er NATO underlegen WP i antall fly. Teknisk ligger NATO foran, men WP har betydelige standardiseringsfordeler (bare sovjetiske fly). WP har dessuten betydelige fordeler i anti-luftskyts, Sovjets mellomdistanserakettskyte i Europa, kommunikasjo-

ner, forsyninger og kommandoforhold (Sovjet bestemmer alt).

Dessuten er den tekniske fordelene i ferd med å skrumpe inn, ettersom Sovjet rustet kraftig opp med nye, avanserte flerformåls-jagerfly (bl.a. MIG-23—27).

Den årlige rapporten til «Det internasjonale institutt for strategiske studier» heter det i 77/78-utgava: «... det generelle mønster viser en militær balanse som jevnt beveger seg i vestens disfavør».

Dette blir hevda etter at sånt illusjonsmakeri som overføring av mobiliserings-tropper fra Sør- til Nord-Norge, «vestens avskrekkende mobiliseringsreserver» osv. har blitt trukket inn. Sannheten er at styrkeforholdet blir endra til Sovjets fordel med eksplosjonsarta tempo.

Mens Stalin bygde opp en defensiv marine, til forsvar for landområdene i Sovjet, har dagens sosialimperialistiske ledere tatt opp konkurransen med USA-imperialismen på alle verdenshav. Sovjet-marinen er i dag klart større enn NATOs, sjøl om de ennå ligger etter i antall hangarskip.

Den sovjetiske ekspansjonismen

Når vi undersøker sosialimperialismens militære og politiske ekspansjon, kommer påstandene til Stjernø & co. om «Sovjet på defensiven» i et spesielt underlig lys.

I 70-åra har Sovjet gjennomført — eller stått bak, militærkupp i en rekke land. Det siste i denne rekka var Afghanistan i april i år. Lista over Sovjets aggresjoner er lang som et vondt år.

Blant det aller viktigste er Sovjets kolonikriger i Afrika i 70-åra: To forsøk på leiehærinvasjon i Zaire, militær invasjon i Angola ved hjelp av kubanske leietropper og sovjetiske offiserer, omfattende kriger på Afrikas Horn (inkludert sovjetisk napalmbombing av frigjorte områder i Eritrea og forsøk på kupp i Sudan).

Alt dette, og mye mer, er kjent for de som ønsker å se sannheten. Faktum er at Sovjet i 70-åra har blitt den største eksportøren i verden av krig og fascisme.

En rekke steder over hele verden har Sovjet rykka inn og tilegna seg hegemoni på USAs bekostning.

Stjernø & co. prøver å glatte over denne omfattende, sosialimperialistiske ekspansjonismen. De prater om at Sovjet bare slår til for å «sikre interessesfæren sin», dvs. «bare innafor Sovjets gamle område». Da må vi spørre: Når ble Etiopia, Eritrea, Angola, Bangla Desh, Indo-Kina, Zaire osv. «Sovjets tradisjonelle interessesfære»? Dette argumentet er fullstendig uten dekning i virkelighetens verden. Realiteten er at Sovjet slår til for å utvide innflytelsen sin i stadig nye områder. Det er denne ekspansjonismen som preger sovjets utenrikspolitikk i dag.

Det samme ser vi i forholdet til Norge. Sovjetunionen har i dag konsentrert

enorm styrkeoverlegenhet på Nordflanken. Dette følges opp med systematiske provokasjoner mot norsk suverenitet. Bare i løpet av sommeren -78 kan vi nevne: Utallige krenkinger av norsk territorialfarvann utafor Finnmark, ulovlig oppsetting av radaranlegg på den ulovlige Kapp Heer-basen, trusler og press i samband med crashet av det russiske spionflyet på Svalbard osv. osv. Presset fra Sovjet mot norsk sjølråderett og suverenitet øker for hver dag som går.

Sovjet på offensiven — USA på defensiven

Militært er Sovjet på offensiven i forhold til USA, og har oppnådd hegemoni og dominans i en rekke områder USA beherska tidligere. Samtidig har Sovjet blåst lufta ut av USA i rustningskappløpet.

Økonomisk har Sovjet vokst kraftig de siste 10 åra, mens USA har gått tilbake. Sovjets økonomiske potensiale er mindre enn USAs. Men utviklingstendensen er klar: Sovjet styrker seg i *forhold* til USA. At begge supermaktene for øvrig strir med store økonomiske problem, er på det rene. Men dette forandrer ikke noe på utviklinga av det *relative* styrkeforholdet mellom dem.

Denne utviklinga har ført til stadig kraftigere rivalisering mellom supermaktene. Og *nettopp* det forholdet at Sovjet er på vei oppover, skjerper kampen om overherredømme og driver fram krav om *nyoppdeling*.

Det *faktiske* innholdet i utviklinga mellom Sovjet og USA er åpenbart. Stjernø & co. greier ikke å trylle vekk dette med løse påstander. Hvis en samtidig *skjøner* at Sovjet ikke bare er ei stor makt,

men ei *imperialistisk* supermakt, så skjønner en òg at den utviklinga vi her har beskrevet før eller sia vil føre til krig.

Sovjet er kapitalistisk og imperialistisk

Vi skal ikke gå inn på ei omfattende analyse av Sovjetøkonomien i denne omgangen. Vi skal bare si noen ord om ett vesentlig forhold, nemlig at hovedformålet med produksjonen i Sovjet er tilegnelse av kapitalistisk *profitt*.

Marx slo fast at to *vesentlige* kjennetegn ved kapitalismen er vareproduksjonens *allmenne* karakter (*alle* produkter, samt *arbeidskrafta* er varer, og at «produksjonen av merverdi er produksjonens *direkte hensikt og bestemmende motiv*».) (se Kapitalen bd. 3, Kap. 51) (Profitten er som kjent uttrykt i forholdet mellom den merverdien arbeiderne skaper i produksjonen og den anvendte kapitalen i form av lønn samt utgifter til maskiner, råstoffer o.l.)

En sosialistisk økonomi er sjølsagt interressert i et *overskudd* i produksjonen, som den proletariske staten kan fordele utfra folkets materielle behov i samsvar med statsplanen. Men dette er vesensforskjellig fra kapitalistisk profitt som oppstår gjennom *utbytting*.

Er det utbytting i Sovjet? Ja, det er det. Til og med talsmenn for «Den sosialistiske anti-militarismen» innrømmer dette. (Jfr. uttalelser vi har refert tidligere i artikkelen).

Det kapitalistiske profittsystemet blei innført i lovs form i Sovjet i 1966, etter å ha eksistert i *realiteten* i flere år. Dette skjedde med de nye «økonomiske reformene».

I disse reformene blei *profitten* enerådende som målsetting for produksjonen i

I boka «Sosialimperialismen» blir det grundig dokumentert at profittmotivet er det rådende i Sovjet i dag, og at arbeiderklassen blir utbyttet på samme vis som i det kapitalistiske Vesten. Se side 113—120.

bedriftene. Samtidig blei *solgt* produksjon, og ikke *fysisk* målt produksjon det avgjørende kriteriet for bedriftenes rentabilitet. *Solgte varer* er sjølsagt et vilkår for å realisere profitt i en kapitalistisk økonomi. Det blei dessuten innført betydelig form for akkumulasjon og bonus (som direktørene forsyner seg grovt av). Om hele den økonomiske reformen sa Kosygin:

«Profitten reflekterer alle disse aspektene på produksjonsaktiviteten til en bedrift på en mye mer fullstendig måte enn produksjonskostnads målsettinga». (Kosygin's tale om reformene til partiledelsen, sept. 1965).

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

Her ser vi at en av de nye tsarene sjøl skryter av at profitten har blitt en *samlende* målestokk for produksjonsmålsettinga i en bedrift, og ikke lenger en underordna faktor.

Denne utviklinga har sjølsagt blitt kraftig forsterka de 13 åra sia dette offisielt blei innført. I dag er situasjonen den at bedriftslederne gjør alt for å øke profitten, at prisen fastsettes gjennom den indre konkurransen, at lønnene holdes nede og at akkumulasjonen og bonusen til ledelsen økes kraftig. Dette er en kapitalistisk økonomi, der det nye byråkratborgerskapet utbytter arbeiderklassen for å øke kapitalen og si ega fortjeneste.

Dette har ført til at arbeidskrafta i Sovjet har blitt ei vare, akkurat som i andre kapitalistiske økonomier. Den store, permanente arbeidsløsheten i Sovjet viser dette. Det er interessant at den nye opposisjonelle fagforeninga som blei presentert våren 78 hadde klausul i vedtektene om hjelp ved arbeidsløshet!

Dette er et lite eksempel på at den som *evner og ønsker* å søke sannheten fra fakta, vil ikke ha problemer med å finne ut av at Sovjet er kapitalistisk. Vi kunne sagt atskillig mer om kapitalismen og om samfunnsforholda i Sovjet. Men det holder for vårt formål: Å vise at Stjernø & co. farer med tullprat og tomme påstan-

De eritreiske frigjøringsbevegelsene slåss mot det Sovjet-kontrollerte Mengistu-regimet i Etiopia. Stjernø sier at Sovjet ikke har gjort noen forsøk på å utvide sin «interessesfære». Men når ble Afrikas Horn en naturlig del av denne «interessesfæren»?

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

der, når de hevder at Sovjet ikke er kapitalistisk og imperialistisk.

Sannheten er at Sovjetkapitalen er den mest konsentrerte og sentraliserte kapitalen i verden, og lederne av det sovjetiske statsmonopolet er de mektigste og rikeste kapitalistiske krøsusene i verden!

Et sånt monopol, som er basert på utbytting og hvis formål er profitt, må *eksportere* kapital for å øke denne. Dette skjer da også i praksis, og det er dette profittjaget sovjetlederne rydder veg for med militær aggresjon, press og trusler overalt i verden.

Konklusjon: Vi har vist at de to hovedargumentene om at «avspenninga» preger forholdet mellom supermaktene og at «Sovjet ikke er aggressiv» ikke holder vann. Vi kan derfor konstatere at forutsetningene for den militærpolitikken som Stjernø & co. kaller «sosialistiske antimilitarismen» bygger på tomt prat.

For å bygge opp under dette, må de til og med gripe til latterlige argumenter om at den politikken det *sosialistiske* Sovjet førte skal begrunne at den imperialistiske supermakta Sovjet ikke er aggressiv i

1978! Stjernø & co. har ikke skjønt at verden *forandrer* seg og er i utvikling.

I samme klasse kommer påstanden om «supermakts-samstyre», at kamp på kniven om kolonimakt og hegemoni, at vanvittig opprusting og at Sovjets oppgang og USAs tilbakegang er uttrykk for «samstyre» er like genialt og virkelighetsnært som å påstå at jorda er flat. USA og Sovjet blei kanskje enige om at USA skulle sparkes ut av Etiopia og at Sovjet skulle få rykke inn?

Nei. Dersom det er fakta vi legger til grunn, så er det åpenbart at verden er svanger med krig, at spenninga mellom supermaktene øker for hver dag, og at Sovjet svært aggressivt driver fram kravet om nyoppdeling av verden. Denne sablaslinga fra sosialimperialismen retter seg mot interessene til hele den tredje verden, til verdensproletariatet og mot sjølråderetten og suvereniteten til en lang rekke stater og nasjoner. Det er dette vi må ta utgangspunkt i, når vi skal legge opp en virkelig revolusjonær militærpolitikk.

IV. «Sosialistisk anti-militarisme» betyr imperialistisk pasifisme

Stjernø & co. har et reaksjonært syn på den nasjonale sjølråderetten

Vi har tidligere avslørt forsøket til tals-

mennene for «sosialistisk anti-militarisme» på å skyve Lenin foran seg, ved å erklære det som reaksjonært å støtte nasjonale kriger under kapitalismen.

At Lenin stilte parola «Nei til fedrelandsforsvaret» under 1. verdenskrig for de revolusjonære i de krigførende, imperialistiske stormaktene er rett. Men å tillegge Lenin et standpunkt om at dette gjelder for *alle* forhold og *enhver* konflikt mellom kapitalistiske land, er bløff.

Vi har referert Lenin om at nasjonale kriger absolutt er mulige, nødvendige og progressive når de retter seg mot aggresjon til forsvar av nasjonal sjølråderett og sjølstendighet.

Hovedpunktet hos Lenin er at en må skille mellom *rettferdige* og *urettferdige* kriger. For å finne ut det virkelige innholdet i en krig, må en forstå at «krigen er politikk ført med andre, dvs. voldelige midler». Bare en *konkret* analyse av politikken som fører fram til krigen, og som er forutsetninga for den, kan avgjøre krigens karakter.

Hvis Sovjet angriper Norge, så vil karakteren av dette angrepet være avgjørende for om «fedrelandsforsvaret» er progressivt eller ikke. Om dette sier Lenin sjøl: «I en *virkelig* nasjonal krig er ordet «fedrelandsforsvar» *på ingen måte* et bedrag, og *vi er på ingen måte imot den*». (Om en karikatur på marxismen og den «imperialistiske økonomismen».)

Om det norske folket og den borgerlige staten reiser seg til væpna kamp mot en sovjetisk invasjon for å forsvare sjølråderetten, så er dette progressivt. En slik kamp er til fordel for det norske proletariatet fordi den nasjonale sjølråderetten er et *vilkår* for å kunne gjennomføre den sosialistiske revolusjonen. En slik kamp er også til fordel for proletariatet fordi et fascistisk diktatur under sovjetisk overhøyhet ville innebære et *tilbakeskritt*.

Dersom proletariatet og det arbeidende folket evner å ta *ledelsen* i en slik militær

kamp gjennom å bygge opp egne styrker, så ville grunnlaget bli lagt for proletariats erobring av makta. Derfor er en slik *revolusjonær*.

Derfor slår vi kommunister fast at det er arbeiderklassens plikt å stille seg i spissen for kampen for den nasjonale sjølråderetten mot supermaktene, og forberede og føre kamp med våpen mot imperialistisk supermaktsaggresjon.

Vi slår videre fast at dersom det norske borgerskapet fører militær kamp mot et slikt angrep, så er det en rettferdig krig. Om vi undersøker den politiske situasjonen i dag så viser den:

— Den største krigstruselen mot Norge, er det Sovjet som står for.

— Det er supermakta Sovjet som legger press på norsk sjølstendighet og suverenitet, og det er *ikke* det lille, imperialistiske Norge som truer supermakta Sovjet.

Dersom det norske borgerskapet setter militærmakta inn mot et sovjetisk angrep, og ikke kapitulerer fra første stund, så vil dette høyst sannsynlig bli en rettferdig krig. En slik krig må de revolusjonære støtte, og gå i spissen for! På den andre sida er det lite sannsynlig at den norske, borgerlige hæren vil tåle en langvarig militær konfrontasjon med Sovjet. Derfor må det arbeidende folket først og fremst stole på egne krefter, og forberede langvarig krig etter folkekrigens prinsipper mot en sann aggressor.

Derfor er vår *hovedlinje* å stole på det *væpna folket sjøl*, og gå i spissen for at det forbereder seg til å bli i stand til å føre en slik kamp.

Dernest sier vi kommunister at det arbeidende folket må utnytte og ta i bruk den krafta som består i at den borgerlige hæren kan føre rettferdig krig under sán-

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

ne forhold. Og ikke bar det: Erfaringene fra 1940 viser at arbeiderklassen må øve press og føre kamp for å presse regjeringa til å innta en slik holdning.

Dette er en virkelig revolusjonær politikk, i motsetning til svadaen om at det er reaksjonært og «nasjonalistisk» av AKP(m-l) å gå inn for forsvar av norsk nasjonal sjølråderett og suverenitet. Innholdet i denne delen av den «sosialistiske anti-militarismen» er at proletariatet og det norske folket *frivillig* og uten motstand skal underlegge seg slaveriet til sosialimperialismen.

Stjernø & co. står for kapitulasjonisme for sosialimperialismen

At det er slik, kommer klart til uttrykk i den politikken de foreslår. De har *ingen* linje, ikke engang et ønske, om at det norske arbeidende folket må væpne seg. Derfor stiller de heller ingen krav om folkevæpning, og angir ingen konkrete tiltak for åssen arbeidsfolk skal løse denne oppgava.

Stjernø & co. har i det hele tatt ingen tru på at arbeidsfolk skal kunne reise seg i væpna kamp, verken for sosialismen

Legg merke til at Erik Solheim sier at dersom Sovjets trusel hadde vært reell, er det bare NATO som kan forsvare vår sikkerhet!! Når han blir overbevist om alvoret i Sovjets aggresjon vil han bli en varm forsvarer av NATO-øvelser i Norge! Bildet er fra Teamwork i 1976.

eller til forsvar av sjølråderetten.

Talsmennene for «sosialistisk antimilitarisme» trur ikke på noe «sovjetisk angrep». Men *dersom* stadige kollisjoner med virkeligheten skulle få dem til å fatte åssen det ligger an, frykter vi at denne mistrua til de norske arbeidende massene ville gi oss nye NATO-tilhengere. For hør bare hva formannen i SU, Erik Solheim, har å tilby: «Det er ... liten grunn til å frykte noe ensidig sovjetisk angrep på Norge.

Kampen mot det borgerlige militærapparatet er avhengig av at vi får folk til å skjønne dette. Hvis en godtar at Sovjet er en stor trusel, kan ikke noe annet alternativ gi den samme sikkerheten som NATO». (E. Solheim, «Sosialistisk antimilitarisme», Kontrast, 1/78).

Enkelt sagt: Hvis Solheim en dag virkelig innser at Sovjet representerer en farlig angrepstrusel for Norge, så vil han ikke kunne annet enn å be folk om å støtte seg til den andre supermakta!

Dette er kapitulasjonisme, og ikke noe annet. Stjernø & co. nekter å forsvare norsk sjølråderett. De nekter å innse at Sovjet forbereder nyoppdelingskrig. De nekter å innse at Norge er i en slik strategisk situasjon at russiske tanks vil rulle mot norsk territorium fra første stund en slik krig bryter ut. De nekter å gå inn for at arbeidsfolk må føre væpna kamp i en slik situasjon. De nekter å innse at den borgerlige militærmakta kan føre rettferdig krig, som revolusjonære plikter å støtte.

I stedet sprer de illusjoner om at vi har «ikke noe å frykte», og propaganderer for full nedrustning. Dette er ei gavepakke til sosialimperialismen. Det er å spre pasifistiske illusjoner og illusjoner om supermaktene. Kort og godt: Imperialistisk

pasifisme!

Lenin tok hardt på pasifismen, og han sa blant annet at: «En undertrykt klasse som ikke strever etter å lære å bruke våpen, å skaffe seg våpen, fortjener bare å bli behandla som slaver». (Den proletariske revolusjonens militærprogram). Dette var ifølge Lenin nødvendig utfra de oppgavene imperialismens epoke stilte på dagsorden for proletariatet: «... muligheten og uunngåeligheten av for det første, revolusjonære nasjonale opprør og kriger, for det andre av proletariske kriger og opprør *mot* borgerskapet, og for det tredje kombinasjonen av begge disse slags kriger osv.». (samme sted)

På denne bakgrunn skjønner vi hvor reaksjonært det er å unnlate å gå i spissen for at arbeidsfolk væpner seg og forbereder seg til militær kamp.

Men kravet om generell nedrustning, i betydninga av at det borgerlige militærapparatet bør «avskaffes», er også uttrykk for pasifistisk illusjonsmakeri. Det er flere grunner til det. Det første er i forhold til klassekampen i landet. Nedrustningsparola skaper, som Lenin pekte på, illusjoner om at den borgerlige militærmakta kan «avskaffes ved fredelige midler». Det eneste som kan avskaffe den borgerlige militærmakta, er væpna revolusjon. Derfor må proletariatet utnytte den borgerlige militæroppbygginga til å lære seg våpenbruk, og ikke til å spre illusjoner om at hæren kan «avskaffes» under kapitalismen.

Det andre er i forhold til truselen om krig. Det er atskillig større mulighet for at en krig utløst av Sovjet, vil komme før en væpna, sosialistisk revolusjon står på dagsorden. Det betyr at ei allmenn nedrustningsparole vil svekke og undergrave kravet om at den borgerlige hæren må fø-

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

re krig mot en slik aggressor.

Samtidig er det åpenbart at den borgerlige hæren er retta innover, mot proletariatet og de revolusjonære. Men dette problemet løser en ikke ved å skrike om «nedrustning». Det eneste som duger er å kreve virkelig militær motstand mot sosialimperialistisk aggresjon, samtidig som vi gjennom revolusjonært arbeid i forsvaret jobber for å bygge opp en kraftigst mulig motstand mot at soldatene skal la seg bruke mot norske arbeidsfolk.

Som vi ser er nedrustningsparola til Stjernø & co. ikke egna til annet enn å spre illusjoner om muligheten for fredelig overgang og illusjoner om at sosialimperialismen er «ufarlig».

Den «sosialistiske anti-militarismen»s avvisning av enhver form for borgerlig forsvar under kapitalismen er følgelig ikke uttrykk for noen «revolusjonær avsløring av den borgerlige militærmakta», men tvert om for reformistisk pasifisme og illusjonsmakeri.

Denne pasifismen kommer klart til uttrykk i standpunktet til kvinnelig verneplikt. Her gjør Stjernø & co. et stort nummer av parola: Nei til kvinnelig verneplikt! Begrunnelsen er at dette «svekker militærapparatet».

Da må vi spørre: Hva er det som «styrker» militærapparatet ved at det har soldater av begge, og ikke bare ett kjønn? Er kvinner noe vanskeligere å få overbevist om ikke å la seg bruke mot proletariatet enn menn?

AKP(m-l) har verken gått inn for eller gått mot kvinnelig verneplikt til nå. Dette er forsåvidt greit, så lenge det ikke er tatt et standpunkt som er egna til å skape pasifistiske og reformistiske illusjoner slik Stjernø & co. gjør. Sjøl er vi av den oppfatninga at AKP(m-l) bør gå inn for kvin-

nelig verneplikt.

Dette gjør vi av to grunner: For det første vil dette åpne mulighetene for at store grupper av kvinner får våpenopplæring og militær opplæring, noe som vil styrke det revolusjonære potensialet i proletariatet.

Det er SV-avisa sjøl som bringer bildet av det brukne gevær. Og til forveksling likner den «sosialistiske anti-militarismen» den gamle borgerlige pasifismen fra SF, PAX og Folkereisning Mot Krig. Ikledd en del fraser, er kjerna at det er reaksjonært å forsvare seg mot imperialistisk aggresjon!!

For det andre vil dette styrke forberedelsen av den kvinnelige befolkninga til å ta del i en forsvarskrig mot sosialimperialismen, enten dette skjer i eller utafor den borgerlige hæren.

Verneplikt for kvinner vil ikke «styrke» den borgerlige hærens evne til å slå mot norske arbeidsfolk, men det vil definitivt styrke den kvinnelige delen av det arbeidende folket sitt grep om våpenbruk og militærkunst.

Hva så med NATO? Dette er en imperialistisk allianse som hovedsakelig kon-

trolleres av USA. Rett nok står NATO i en defensiv posisjon overfor den andre supermakta, mens NATO tidligere var i en offensiv posisjon overfor det daværende sosialistiske Sovjet. Men dette endrer ikke på innholdet i NATO-alliansen: den er et redskap for supermakta USA.

Ingen av supermaktene representerer noe vern for norsk sjølråderett, heller ikke NATO. Heller ikke militært står NATO for ei linje som det norske folket vil ha fordel av.

NATOs taktikk med «allierte forsterk-

ninger» i tilfelle angrep på Norge er militært sett en vits. Dessuten planlegger NATO å gjøre norsk jord til slagmark for atomvåpen. Derfor avviser vi NATO som noe alternativ til forsvar av det norske arbeidende folkets interesser.

Dette gjør vi sjøl om vi er klar over den økende faren for krig utløst av Sovjet, i motsetning til folk som herr Solheim som anser NATO som «eneste realistiske alternativ» dersom det virkelig eksisterer en slik trusel.

V. Er kapitulasjonisme alternativet til faren fra atomvåpnene?

I Kontrast 1/78 står det en artikkel i den «sosialistiske anti-militarismen»s ånd, signert Bo Norlin. Her heter det bl.a.:

«Ved hjelp av patetiske floskler konstruerer AKP sitt verdensbilde. Teorien om «folkekrig mot begge supermaktene» forutsetter at vi later som om atomvåpen ikke eksisterer. Det er ikke engang en «teori», det er en drøm. Et sosialistisk svar på våpenraslingen må ta utgangspunkt i virkeligheten. Truselen om en krig med kjernefysiske våpen er en del av denne virkeligheten. Alternativene sosialisme eller barbari gjelder i dag mer enn noen gang tidligere. Vi må kjempe *mot* krigen, *for* sosialismen.»

Denne demagogien er karakteristisk for disse folka. Her blir det brakt til torgs løgner som stadig blir kasta mot AKP(m-l)s politikk: Den ene er at AKP(m-l) «ønsker» krig. Den andre er at vi «later som om atomvåpen ikke eksisterer».

Vi ønsker ikke krig. Det er supermaktene og *særlig* Sovjet som planlegger og som vil utløse en ny krig. Vi bekjemper Sovjets aggresjon — og krigspolitikk. Vi er det *eneste* partiet i dette landet som virkelig gjør det, og vi gjør det fordi vi tar krigsfaren alvorlig i motsetning til talsmennene for «sosialistisk anti-militarisme».

Vi er mot supermaktene kjernefysiske

SV OG MILITÆRPOLITIKKEN

arsenal, og vi fordømmer planene deres om å nytte masseutryddelsesvåpen. Vi er i tillegg det eneste partiet som *konsekvent* gjør det, for eksempel har vi vett på ikke bare å fordømme USA, men gå mot Sovjet som virkelig har utvikla kjernefysiske våpen som «infanterivåpen». Ingen steder sitter det kjernefysiske arsenalet så lett i «hylsteret» som hos sovjetiske divisjonssjefer, som har taktiske direktiver om å bruke Frog-raketene sine etter som han sjøl finner det for godt.

Men like fullt er verden svanger med krig, og det er mer et spørsmål om *når* den bryter ut enn *om* den bryter ut.

Spørsmålet er da: Hva skal vi gjøre om sosialimperialistene ruller inn over grensene? Skal vi si til folk at de skal bøye nakken og oppgi all motstand på grunn av faren for atomangrep? Nei takk! Dette er rein imperialistisk gangsterlogikk. Det norske folket må reise seg til motstand uansett hva slags dævelskap supermakten måtte finne på. Bare slik har vi noen gang håp om å legge imperialismen i grava for godt. Samtidig må vi kjempe for at vern av sivilbefolkninga, tiltak mot kjernefysiske angrep osv., blir kjent blant massene. Det fins ingen annen vei, for det er Bresjnev og ikke vi som sitter med fingeren på avtrekkeren til atombombene.

Det prates om at «socialismen» er alternativet. Ja, det er den. Men folk som trur socialismen kommer på ei fjøl, som avviser væpna revolusjon og som tuter folk ørene fulle av «Stem på SV så blir det sosialisme», representerer ikke noe al-

ternativ. Er det noe som virkelig er en patetisk drøm, så er det denslags virkelighetsfjern propaganda.

Vi ønsker ikke å hovre. Tvert om er vi djupt bekymra over at noen kan ta krigsfaren så lite alvorlig som talsmennene for «sosialistisk anti-militarisme» gjør. Vi er djupt bekymra over den uansvarlige og kyniske spekulasjonen de driver i redselen, og den saklig funderte bekymringa for atomkrig. De ønsker å spre kapitulasjonisme, til å få folk til å akseptere at «alt er bedre enn krig med atomvåpen». Dette er ingen progressiv, men tvert om en kontrarevolusjonær politikk.

Sitatet av Norli oppsummerer på mange måter den borgerlige, imperialistiske og pasifistiske tankegangen som særpreger linja med «sosialistisk anti-militarisme»:

- Den glatter over krigsfaren.
- Den sprer illusjoner om Sovjet og om supermaktenes krigsforberedelser.
- Den sprer illusjoner om den borgerlige hæren.
- Den sprer reformistiske illusjoner om vegen til socialismen.
- Den harselerer over det viktigste våpnet mot militær aggresjon mot Norge, det væpna folket sjøl.
- Den avviser forsvaret av den nasjonale sjølråderetten, og den avviser prinsippet om å forene alle krefter som kan forenes i kampen mot en supermaktsinvasjon.

Derfor er denne linja ikke progressiv, men reformistisk og reaksjonær.

For å lette nedlastinga er bladet delt i flere filer. Du finner resten på www.akp.no/ml-historie/pdf/rode_fane/1978/